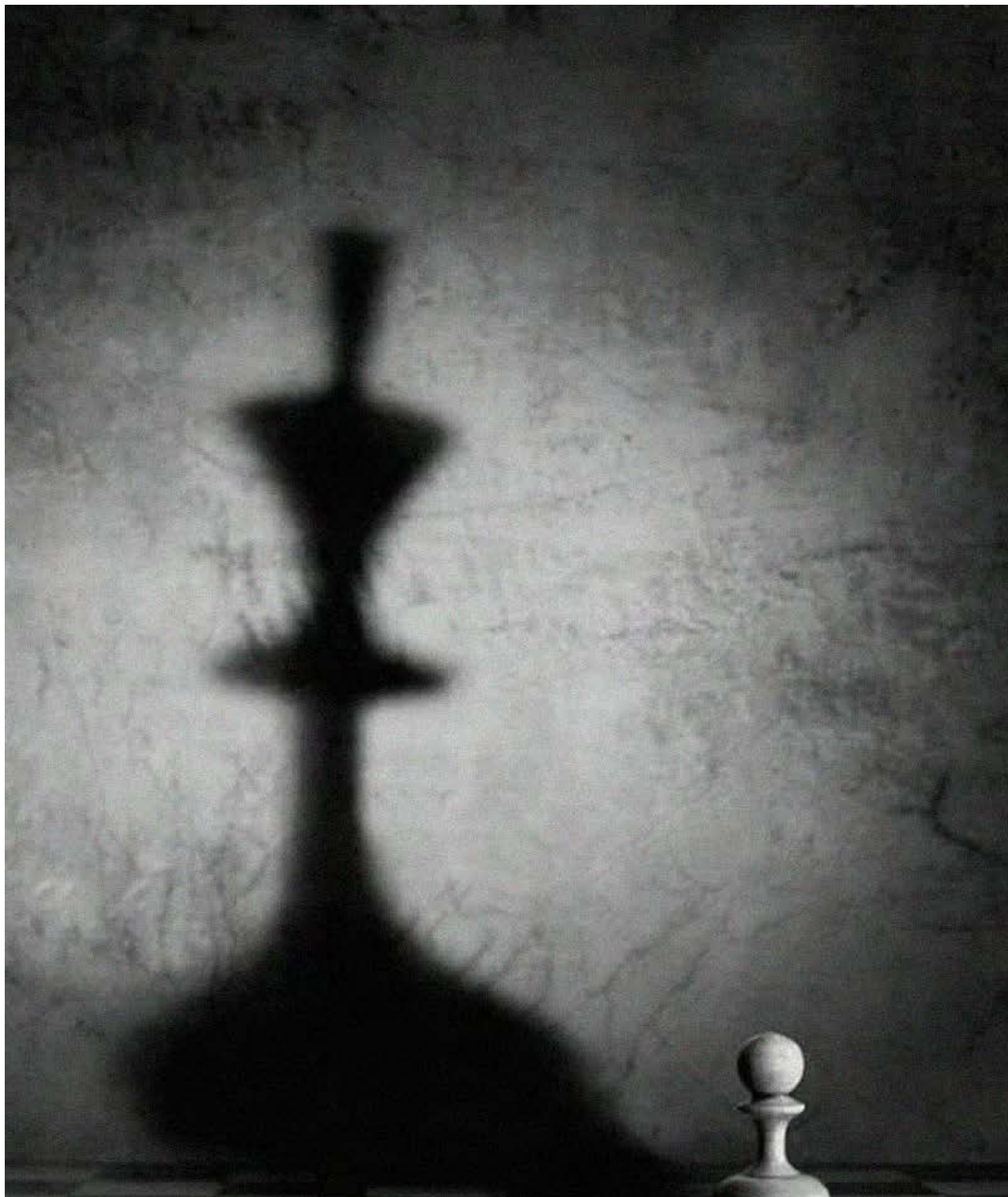

V. Buzás Andrea SUHIÉK

Suhi sokszor morgott, hogy már gyerekkorában kiismerte a mezőnyt. Tudta, némelyek előjönnek, mint királynő a védelem mögül, léphetnek akárhányat, minden irányban, előre, hátra, átlósan, jobbra, balra – őt bezzeg, akár az egyszerű gyalogot, kötik a hiányai. *Mer'az a sors emberek, pempőzte sokszor, hogy honnan indulsz az e világi sakktablán!*

Az udvari leghátsó lakásban lakott, a hajdani közös véce mellett. Amikor azt mondta, *a lakók*, megvetően az emeletek felé bökött. Ha rossz napja volt, légkalapácsként sújtott bármelyikünkre – törten, darabosan ordítozott házbeli X vagy Y vétkéért.

mi a lófaszt képzelnek ezek

Etussal viszont sose veszekedett. Nem voltak házások, csak – ahogy az asszony mondta mindig – *összeálltunk, mint a vadlibák*. Etus döcögő járású, nagy testű, nagy mellű nő volt. Ő csak Suhi kedvéért morgott, odaadásból, lojalitásból. *Igazad van Suhikám, há' mi a lófaszt képzelnek ezek?* – dohogta, amikor a lépcsőházat takarította vagy a járdát söpörte.

Suhi repedésekkel, mély ösvényekkel teli megközelítéseitől, és gejzírszerű felfröcsögéseitől gyakran begörccsöltünk. Úgy közeledtünk felé, ahogy szakadék széléhez araszol az ember. A mélység örvénye sokszor megcsapott a közelében.

Azon a júniusi szombaton, amikor a lárma miatt kirohantunk a gangra, többen is kijelentették, hogy valami ilyesmire – ami aznap délelőtt történt – már régóta lehetett számítani.

– Tetves riherongy! – ordította Suhi. – Pénzéhes szuka! Befogadtam anyádat, te meg kitúrnál?! Ez kéne neked?! Mi?! Ez?! Ez a penészes kis odú?!

Etus is kiabált, aztán egy nő visitott, hogy ebben benne van az ő jussa is, aztán feltépte az ajtót. Tántorgott, majd néhány lépés után összeesett a járdán. Orrából, szájából ömlött a vér. Az öreg utána támolygott, még kezében volt a piszkafa.

Suhi, a téglaszagú, salétromleheletű őslakos, gyerekként került Pestre 1948-ban, miután a nagybirtokot, ahol az apja kocsis volt, és aminek az istállójában megszületett, széthordta az új rendszer, ingóságait pedig a zsellérek gyűlölete. Az ötvenes évek elejétől lakott a házban, akkoriban került a Lósport Vállalathoz lovásznak. Dicsekedett, hogy még a legendás Mészáros II. lovát is csutakolta-abrakolta a Kerepesi úti Loviban.

Sokszor káromolta az Istent, hogy szűkösen mért mindent, húst, csontokat bezzeg adott bőséggel, mert az bántotta leginkább, hogy zsoké nem lehetett, és csak az istállóajtóból nézhetette a derbiket. Bár – hogy legalább bakon ülhessen – otthagya az ügetőt, és az utcabeli szikvízkészítő kocsiján pattogtatta az ostort. *Szóódááát vegyeneeek!* – kántálta pár évig a Városmajor környékén, néhányan még ma is emlékeznek fiatalkori alakjára. Mokány, vad tekintetű, félszeg fickó volt. *Adj egy szódát, Suhi, és megsimogathatod a bokámat!* – incselkedtek vele a lányok. Aztán visszatért a Loviba, a versenylovak közé, és többé el se mozdult az istállókból. Sok nagy ember megfordult ott, *patracon üldöd ezt a keserves életet, édes egy Suhikám*, mondták neki, *de olyan szerelmes odaadással, ahogy te, senki nem kényeztetni a lovakat*. Az istállók párás melegének szentélyéből ment nyugdíjba is, a Magyar Lóverseny Vállalattól, mert akkoriban már annak hívták.

Amikor bontani kezdték az ügetőt, úgy járt a Kerepesi útra, ahogy siratóasszonyok a haldoklóhoz. *Bűnözők ezek...* – pempőzte megindultan hazaérve, és az udvar mélyébe csoszogott. – *Pláááza kell nekik! Pláááza...* – ingatta svájcisapkás fejét, aztán lerogyott a fűzfafotelbe.

Akkoriban kapták kézhez a bírósági idézést, és Suhi úgy érezte magát, mintha háttal ültették volna a megbokrosodott lóra. Hosszan silabizálták az írást, amit Etus másnap már a kapualjban lobogtatott.

– Na aranyom, hát ezt olvassa el! Ki akarja őt forgatni az a kis szutyok...!

– Ki?!

– Hát a Magdi... Itt van e..! Csak olvassa el maga is!

Kiderült, az öreget második feleségének lánya perelte, magának követelve a huszonegy négyzetméteres lakás felét, és valami eltartásra is hivatkozott. A lakást, ami valójában még szoba-konyha se volt, csupán egyetlen helyiség egy kis beugróval, amit fürdőnek használtak. Az igaz, mondta Suhi, éppen második feleségével élt, amikor megvették az önkormányzattól ezt a kis odút, de hát ez mindig is az övé volt, akkor már több mint negyven éve. És különben is, csak három évig éltek együtt, aztán meg is halt a Joli. Beteg volt az már akkor is, amikor befogadta, mert leginkább csak szánalomból vette el, és rövidebb ideig élt vele, mint az Etussal...

jön a riherongy

Suhi viharvert szívét minden ébredésnél megrázta az ügy, és napközben is panaszkodott, hogy még a per gondolatára is megroggyan a lába és melege lesz a svájcisapka alatt. Hónapokig, aztán évekig ment a pereskedés. *Nyúlik ez, mint az alsógatya* – fortyogott Etus. Lobbanékony lett ő is, dohogott, hogy Suhit elemészti a per,

merzakisszutyok tudhatná, hogy nem tud fizetni, még ha akarna se tudna, és ha kihúzzák alóla a lakást, mehet a Majorba hajléktalannak. Szombaton jön a riherongy, hogy peren kívül egyezkedjenek! *De mondja már meg aranyom, mi a lófasz egyezkedni való van ezen?!*

A nő még az ajtó előtt meghalt. Suhi meredten ácsorgott a mozdulatlan test fölött, aztán akár egy korhadt gerenda, a nő mellé zuhant. Etus mentőért sikított, közben ránk ordított: *Bámuljanak! Hát csak bámuljanak!*, zokogta, mire visszahúzódtunk a korláttól.

– Ez az odú is csak arra volt jó nekik, hogy agyonverjék érte egymást... – mondta valaki, már a rendőrök gyűrűjében.

Suhit börtönkórházba szállították, Etus másnaptól beteget jelentett. Időnként láttuk, ahogy a vérfoltot sikálta, egyébként alig bújt ki a lakásból. Tán egy hónap múlva kezdett dolgozni, összeszorított szájjal takarított a kapualjban. Kérdeztem, hogy van az öreg.

– Pihen – hasította pengeélesen. Lökött egyet a kukán, aztán az udvar felé döcögött. – A szekrény tetején, egy urnában – szólt a válla fölött. – Mer' pénzem nincs, hogy eltemessem.

Azt suttogták, ő ütött. Kíméletlenül püfölte a nőt, Suhi hiába csitította, alig tudta kicsavarni kezéből a piszkafát.